

giver sig kun Udslag i det rent saglige Spørgsmaal, og dør viser den sig i Betænkningen.

Den højtærede Minister talte om — og det er en Ting, hvor jeg synes, at den højtærede Minister atter er for doktrinær —, at *de* var Flertallet. Nu er der jo dem, der har den absolutte Tro, at et Flertal er alt her i Verden. Nej, et Flertal er ikke alt her i Verden; der er i alt Fald Forskel paa et Flertal af kloge Mænd og et Flertal af ikke kloge Mænd. Men denne Forskel er det udemokratisk at understrege, og derfor skal jeg ikke tillade mig at røre mere ved den. Men der er dog Forskel mellem et Flertal paa 75 eller 99 pCt. og et Flertal paa 51 pCt., et Flertal paa saa faa Mænd, at ifald der indtræder lidt haard spansk Syge, og den falder paa de rette Steder, spinder sine Snøre paa de rette Steder, er dette Flertal ikke mere noget Flertal. Det er med andre Ord et tilfældigt Flertal, det er nogle faa Tusind Stemmer hos Vælgerne, som er det afgørende. Men de Herrer har ikke Ret i, at det er tilstrækkeligt at have nogle faa Tusind Stemmers Flertal hos Vælgerne, naar man paa den anden Side har Landstinget imod sig; det giver ikke en parlamentarisk Styrke som den, den højtærede Minister omtalte. I samme Øjeblik et Parti kommer ind med den store Partistyrke, som f. Eks. Venstre i sin Tid havde, vil der ikke være Tale om, at noget Landsting kunde vove at lægge dem et Straa i Vejen, men naar et Landsting lægger et Flertal paa 51 pCt. Straa i Vejen, maa det dog siges at være en meget beskeden Magtudfoldelse.

Jeg beder altsaa nu til Slutning den højtærede Minister om ikke at tage sig det saa nær, at jeg har fremsat de 5 Punkter, jeg maatte fremsætte. Det er 5 Kendsgerninger; hvilken Betydning Ministeren vil tillægge dem, er naturligvis *hans* Sag. Det, jeg har fremhævet i dette Øjeblik, er nemlig ikke, Hr. Minister, hvem der stod sig; det maa jeg tilstaa, interesserer mig umaadelig lidt. Det afgørende er, om de Herrer vil tage Lære deraf, om de vil kunne forstaa, at de maa affinde sig med den Opposition, der er, og jeg tror, at den klogeste og bedste Maade at gøre det paa er den, som er angivet af Hans Majestæt Kongen i hans Henvendelse til de ledende Politikere.

J. C. Christensen: Den højtærede Indenrigsminister mente, at han altid havde været enig med mig i, at saadanne

store og indgribende Bestemmelser som Kornordningen, Smørordningen o.s.v. burde ordnes ad Lovgivningsvejen og ikke kunde ordnes administrativt. Jeg erindrer den højtærede Minister om, hvad der skete i Januar 1917, da jeg netop anbefalede denne Vej i en Forsamling nede i Ministerialbygningen, og hvorledes jeg den Gang blev tilbagevist med Beskyldningen for, at det var et politisk Spørgsmaal, jeg her rejste, og at det var urigtigt at gøre det. Jeg tror ikke, den højtærede Minister forud for det Tidspunkt var enig med mig i, at det var det retteste at gaa Lovgivningsvejen med disse Sager — at han senere har været det, erkender jeg, og det mener jeg, han har handlet ret i. Mine Udtalelser første Gang, jeg havde Ordet, var derfor ikke rettede til den højtærede Minister som en Bebrejdelse, men snarere som en Ros for, at han nu ogsaa var kommet ind paa, at adskillige af de Bestemmelser, som er udstedte ifølge Loven af 7. August 1914, maa ind under Lovgivningsmagten.

Den højtærede Minister mente, at jeg havde sagt, at naar saadanne Ting blev vedtaget ved Lov, var de lettere at bære for Befolkningen. Det har jeg ikke sagt; har jeg udtalt mig saaledes, har jeg i alt Fald udtrykt mig forkert, saa har jeg ikke udtrykt, hvad jeg mente. Thi selvfølgelig er disse Ting ikke lettere at bære, fordi de er vedtagne ved Lov; Tingen er i og for sig den samme, men Befolkningen finder sig lettere i den. Naar samtlige Partier har været med til at gennemføre en saadan Lov, siger f. Eks. Venstremænd: Det har vore egne Folk stemt for, det kunde altsaa ikke være anderledes, og de Konservative ser hen til deres Repræsentanter og siger: Ja, vore egne Repræsentanter har stemt for disse Ting, det er altsaa Byrder, de har ment, vi maa finde os i, Byrder, som Forholdene kræver, og det kan derfor ikke være anderledes; saa finder de sig bedre i at bære de Byrder, som det er fornødent at bære. Det var i alt Fald det, jeg mente, jeg vilde sige, og jeg tror ogsaa, jeg har sagt det.

Hvad der senere har været forhandlet om, og navnlig hvad den højtærede Minister har talt om til det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt (Birck), har jeg ikke tænkt at komme ind paa, men jeg vil dog gerne sætte Fingeren ved en Udtalelse af den højtærede Minister. Han sagde, at Landstinget var traadt udenfor sin forfatningsmæssige Beføjelse, da det ikke havde vedtaget Statslaanet inden den 28.